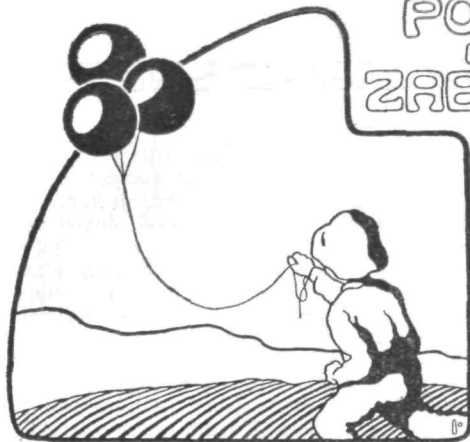
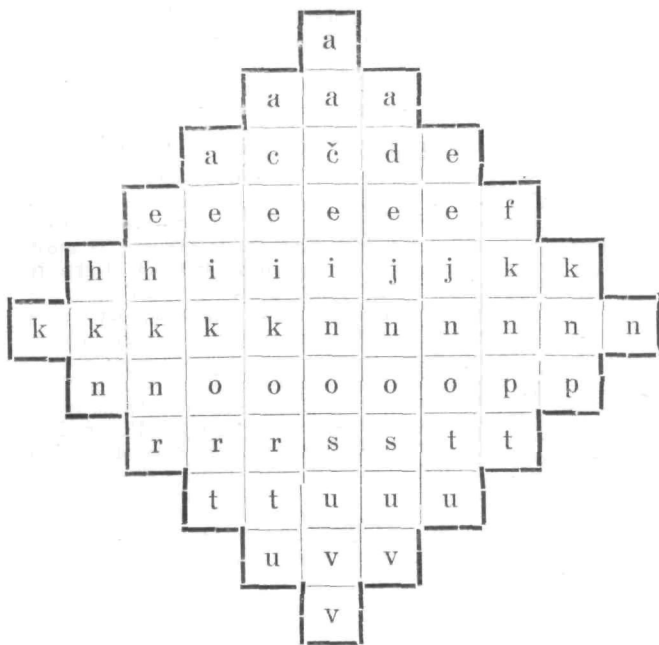

POUK IN ZABAVA

Demant.
(Priobčil M. Rus.)

Besede značijo:

- 1) samostalnik
- 2) dotok Save
- 3) avstrijsko mesto ob morju
- 4) slovenskega zgodovinarja
- 5) prebivalca večjega mesta na Gorenjskem
- 6) ime in priimek slovenskega pesnika
- 7) ptico
- 8) del gospodarskega poslopja
- 9) dan v tednu
- 10) obrtnika

Od zgoraj navzdol se bere isto, kakor po sredi.

(Rešitev in imena rešilcev prihodnjič.)

Rešitev rebusa v zadnji skupni številki :

Zvonček, list s podobami za slovensko mladino.

Prav so rešili: Mitri Skok, uč., Domžale, Ciril, Milan in Branko Rode, uč. v Ljubljani, Boža Marok, Dol. Nemška vas pri Trebnjem, Engelbert Franchetti ml. v Ljubljani, Mimi Leban v Zatični, Ksenija in Tatjana Lapajne v Idriji, Vi. Kukovec, uč. v Ljutomeru, Hugo Dekleva, uč. v Ljutomeru, Albina Mohorko, uč. meščanske šole v Krškem.

Anton Leban :

I.

Brivec in kmet.

Kmet, ki je veljal še za precej pametnega človeka, je prosil brivca, naj ga obrije. Prilичno mu je povedal, da mu delajo miši na polju veliko škodo, in da nezna, kako bi prišel tem škodljivkam do živega. „Ali imate mnogo teh škodljivih miši?“ vpraša brivec kmeta. — „Mnogo, mnogo jih imam.“ — „No, jaz rabim nekatere miši,“ reče brivec, „in hočem vam plačati po 1 krono vsako, ako mi jih nekaj donesete.“ Kmet je to obljubo smatral za resno; prinesel je nekaj dni kasneje brivcu kletko polno miši. — „Prinesel sem vam 125 miši,“ je rekel kmet. Brivec je bil v zadregi in tuhtal, kako bi se rešil iz zagate. „So samo samčki?“ je vprašal resnim obrazom. Kmet, ogorčen radi tega, odgovori: „Na to nisem pazil.“ — „No, potem pa le odnesite vse nazaj, kajti jaz ne maram samičje v hiši.“ — Kmet je bil prepričan, da ga hoče imeti brivec za norca. — Pomišljal je nekoliko in potem odgovoril: „Miši naj nazaj nesem? Ah, rajši vam pa pustim vse brezplačno.“ — In odprl je kletko, jo stresel in tako izpustil vseh 125 miši po hiši. — Kmeta ni brivec več smešil. —

II.

Vsakemu prav.

Župan z Brda je bil znan kot jako miroljuben mož. Večkrat je to dokazal ob prilikah, ko so se njegovi soobčani na županskem uradu tožarili. Bil je v občinski pisarnici uradni dan in več obravnav na dnevnem redu. Župan je zasliševal stranke. Ko je prvo tožbo zaslišal, je rekel strankama: „No, vidim, da imate prav!“ Posrečilo se mu je obe stranki poravnati, da sta se obe veselji odstranile. — Radovedno je občinski sluga sledil obravnavi, stresaval z glavo in končno rekel: „Ali, gospod župan, obe stranki vendar ne morete imeti prav?“ Prijazno je pogledal župan svojega slugo v obraz — reki: „O, da, tukaj imate pa tudi prav!“ —

III.

Smola vrhu smole.

Baron Jurij Bazaj je šel na lov. Bil je veselo razpoložen, dan je bil lep, obečajoč mnogo lepega lovskega plena. — No, pa poglejte jo — smolo! Srečal je na prvo staro Beckovo Lizo iz bližnje vasi. Takoj se obrne in krene po drugi stezi proti gozdu. Pa, o groza, tudi stara babura, Beckova Liza,

je krenila drugo pot in mu prišla ravno nasproti. — „Prokleta smola!“ godrnja baron sam s seboj in se zateče v bližnji kozolec, da bi se ji izognil. Tam je čakal, dokler ne pojde babura mimo. Pa vse — zaman, kajti minilo je pol ure in starke še ni bilo. Ogorčen stopi iz kozolca, da bi šel dalje, in že stoji stara Beckova Liza pred njim. — Razjezi se baron in kriči: „Kaj, Vi, stara copernica, nimate drugega dela, nego tukaj okoli postopati in meni, lovcu, veselje do lova kratiti?“ — „Oprostite, gospod baron“, odgovori Beckova Liza, „imam tako krivo vero: Ako zgodaj zjutraj lovca srečam, nimam ves dan nič sreče in nič ne prodam.“ — „Prosim, ne zamere, gospod baron, želim mnogo sreče na lovu!“ —

*

Očetova stara sukna. Joh. D. Rockefeller (v Ameriki), najimovitejši človek na svetu, ima, kakor znano, prav skromne telesne potrebe. Vkljub temu, da mu vržejo letni dohodki 1/4 milijarde kron (250.000.000 K), je vedno slabo oblečen. Nedavno ga sreča star znanec njegove rodbine v parku na sprehodu. Milijardar je imel tako obnošeno obleko, da bi najbrž take ne oblekel nobeden njegovih uradnih slug. Prijatelj ga opozori: — Čuj, John! Kar je preveč, je le preveč. Ti nosiš obleko, da je naravnost sramota. Kako le moreš tako slabo stvar deti na - se? — Rockefeller ga zavrne odločno, da je ta obleka še dobra za delavnik. — Ne umem te, trdi prijatelj, — pomisli samo, kako skrbno se je vedno oblačil tvoj oče, ki se mu vendar ni godilo posebno dobro na svetu. — Tako! — ga zavrne zmagovito Rockefeller, — saj to je prav mojega očeta obleka, ki jo nosim!

*

Šolska policija na Ogrskem. V „Vilagu“ priobčuje dr. Fried zanimive podatke o znani odredbi ogrskega naučnega ministra glede nadzorovanja narodnostnih šol potom posebnih zaupnikov. Ti zaupniki smejo pregledovati vse domače in šolske naloge in imajo točno nadzirati profesorje pri predavanju in prisostvovati klasifikaciji učencev. Vsak izpit je ničev, ako ni bil prisoten madžarski zaupnik. Ti zaupniki nadzirajo dijake tudi doma. Pravi šolski policaj je tak nadzornik. Dr. Fried oboja te odredbe, rekoč: „Danes, ko je jedna glavnih nalog svetovne vojne izravnava narodnostne politike, organizira naučni minister „šolsko policijo“. Ako se zaupnik točno drži predpisov, postane špijon dijakov in profesorjev, sramoti svobodo predavanja profesorjev, špijon je v šoli, izven šole, po dnevi in po noči.